

Τιμῶνται Λεπτῶν 10

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Τιμῶνται Λεπτῶν 10

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'

Ἐν Ἀθῆναις, (ΚΥΡΙΑΚΗ) 5 Δεκεμβρίου 1893.

ΕΤΟΣ Β' — ΑΡΙΘ. 2

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἀθῆναις φρ. 8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις » 8.50
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ φρ. χρ. 15.—
Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Α' ΤΑΔ, διήγημα Felice Venosta.
Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ, μυθιστορία Καρόλου Μερουδέλ.—

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΓΓΕΛΙΟΥ ΑΡΙΘ. 40

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας «Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῶν ΕΚΛΕΚΤῶΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ, εἰς Ἀθῆνας», διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, γραμματῶν, χαρτονομισμάτων, τοκομεριδίων, συναλλαγμάτων κ.τ. κτλ.

ΔΙΑ ΤΟΥΣ Κ.Κ. ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ

ΤΩΝ

ΕΚΛΕΚΤῶΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

Ἐλθεν ἥδη τὸ Θ' ἔτος τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων.

Κατὰ τὸ δέκατον ἔτος ἡ δι' εἰσπρακτόρων εἰσπραξὶς καταργεῖται ἐν Ἀθῆναις, ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ, πρὸς εὐκολίαν δὲ τῶν κ.κ. Συνδρομητῶν ἡμῶν, δεχόμεθα ΕΞΑΜΗΝΟΥΣ συνδρομὰς.

Ὅθεν, οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς συνδρομηταὶ καὶ κατὰ τὸ δέκατον ἔτος, παρακαλοῦνται θερμῶς, ὅπως ἀποστείλωσιν τὴν ἐξάμηνον συνδρομὴν τῶν ἀπ' εὐθείας: «Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων ἐν Ἀθῆναις», διότι, ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει, θὰ εὐρεθῶμεν εἰς τὴν δυσάρεστον θέσιν νὰ διακόψωμεν, μετὰ λύπης μας, εἰς πάντας ἀνεξαιρέτως τὴν ἀποστολὴν τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων.

Ἡ Διεύθυνσις.

Α Ἰ Δ Α

Διήγημα FELICE VENOSTA

Α'

Ἐλθε σχεδὸν τὸ 2500 ἔτος ἀπὸ κτίσεως κόσμου, ἦτοι ὁ ΙΕ' αἰὼν πρὸ τῆς κοινῆς ἐποχῆς.

Ἡ Μέμφις, ἡ μητρόπολις τῆς Αἰγύπτου, εὕρισκετο εἰς ἀσυνήθη κίνησιν. Οἱ ἄνδρες, ἐγκαταλείψαντες εἰς τὰς συζύγους τὴν

φροντίδα τῶν ὑποθέσεων τῶν, κατεγίνοντο νήθοντες καὶ ἐνασχολούμενοι εἰς τὰ οἰκιακὰ ἔργα. Οὐχ ἦττον ἐφαίνοντο αἰσθανόμενοι τὸ ἱερὸν χρέος, ὅπερ ἐπιβάλλει ἡ πατρίς εἰς τὰ τέκνα τῆς, ὅσας εὐρίσκειται ἐν ἀνάγκῃ. Ὁ στρατὸς ἰδίως κατεγίνετο μετ' ἀπαραιμίλλου ζήλου νὰ προετοιμάσῃ τὰ παρὰ τοῖς Αἰγυπτίοις ἐν χρήσει πολεμικὰ ὄργανα.

Αἱ ὁδοὶ ἔβριθον ἀποσκευῶν, πολεμικῶν ὀχημάτων, μηχανῶν, ἵππων, καμήλων καὶ ἄλλων.

Ταῦτα πάντα συνέβαινον, καθότι ὁ Φαραὼ ἡτοιμάζετο νὰ ἐκστρατεύσῃ κατὰ τοῦ βασιλέως τῆς Αἰθιοπίας Ἀμόν-Ἀσσάρ, ὅστις, καίτοι ἄλλοτε νικηθεὶς ὑπὸ τῶν Αἰγυπτίων, εἶχεν ἀθροίσῃ νέα στρατεύματα, ἵνα διεκδικήσῃ τὴν προσβληθεῖσαν φιλοτιμίαν του. Καὶ ἤδη ἀπειλητικῶς ὤδευε πρὸς τὰς χώρας τοῦ Ἱεροῦ Ποταμοῦ.

Ἡ ἀναχώρησις τοῦ Αἰγυπτιακοῦ στρατοῦ θὰ ἐγίνετο τὴν ἐπιούσαν, καθότι δὲν ἀνεκφυλίσθησαν εἰσέτι οἱ ἀρχηγοί. Ἀλλ' ἐν ἡμέρᾳ ἀρχεται ἡ ἡμετέρα διήγησις, ὃ ἀρχιερεὺς Ράμφις συνεβουλεύθη τὸν θεὸν Ἰσιδα ἐπὶ τῆς παρὰ τοῦ βασιλέως ἐπικειμένης ἐκλογῆς τοῦ ἀρχηγοῦ.

Ἐνῷ δὲ ὁ θόρυβος οὗτος συνέβαινεν ἐν τῇ πόλει καὶ ἡ ὥρα τῆς μεταβάσεως εἰς τὸν ναὸν προσήγγιζεν, εἰς ἀπόκεντρον δωματίου τῶν ἀνακτόρων νεανίς τις ἐκάθητο μελαγχολικῇ παρὰ τὸν ἐξώστην.

Ἐκ μὲν τῆς ἡλιοκαοῦς χροιάς τοῦ προσώπου, τῆς κόμης καὶ τῶν ἐνδυμάτων τῆς, ἐφαίνετο ὅτι κατήγετο ἐξ αἰθιόπων, ἐκ δὲ τῶν κινήσεων τοῦ προσώπου καὶ τῆς συμπεριφορᾶς τῆς, ὅτι ἀνῆκεν εἰς ἀριστοκρατικὴν οἰκογένειαν.

Τῷ νῦν, ἡ νεανίς ἦτο ἡ Αἰδᾶ, ἡ θυγάτηρ τοῦ αἰθίοπος βασιλέως Ἀμόν-Ἀσσάρ, παραδοθεῖσα τῷ Φαραῷ μετὰ αἰματηρὰν

μάχην, ἐν ἣ ὁ αἰθιοπικὸς στρατὸς ἠττήθει κατὰ κράτος, ἐτράπη εἰς φυγὴν καὶ ὑπ' αὐτοῦ ὀδηγηθεῖσα εἰς Μέμφιν ὡς αἰχμάλωτος ἐδωρήθη τῇ ἀξιαγαστῇ αὐτοῦ θυγατρὶ Ἀμνέριδι. Ἦγνοεῖτο ἐν τῇ αὐλῇ ἡ ἀληθὴς τῆς Αἰδᾶς καταγωγὴ, διότι ἡ αἰθιοπία ἐτήρησεν αὐτὴν ρυστικήν.

Ἡ Αἰδᾶ αὐτὴ βεβυθισμένη εἰς τὰς μελαγχολικὰς αὐτῆς σκέψεις. Ἡ ψυχὴ τῆς, τηκομένη ἤδη ἐκ τῆς λύπης, ὡς ἐκ τῆς ἀπομακρύνσεως ἐκ τῶν προσφιλῶν τῆς γενετῆρας γῆς ὄντων — λύπη, ἥτις προσβάλλει ἡμᾶς καὶ ἡν οὐδὲ λείεις, οὐδὲ δάκρυα δύνανται νὰ ἰσχύσωσιν — εἶχε πρό τιος παραδοθῇ εἰς αἶσθημα, ὅπερ, καίτοι μὴ δυνάμενον νὰ καταστήσῃ αὐτὴν ἐντελῶς εὐτυχῇ, ἀπεκαθίστα ὅμως ἦττον σκληρὰν τὴν ὑφισταμένην αἰχμαλωσίαν τῆς.

Ἵπῃρχε φόβος μὴ τὸ νέον τοῦτο αἶσθημα, πλήρες θελήτρων διὰ τὰς νεανικὰς καρδίας, δι' αὐτὴν μετατραπῇ εἰς ἀνεξάντλητον πηγὴν ἄλλων δυστυχιῶν. Αἱ σκέψεις τῆς Αἰδᾶς καίτοι ἀδιάσπαστοι ἀπὸ παντὸς γοήτρου, δὲν ἠδύναντο ὅμως νὰ βασιθῶσιν εἰς ὅλας τοῦ μέλλοντος τὰς ἐλπίδας.

Τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ ἐβυθίζετο εἰς ἄπειρον χάος, εἰς τὰ πυκνὰ τοῦ ὁποίου σκότῃ ἐπλανάτο ἡ περιαλγὴς αὐτῆς φαντασία.

Ἠγάπα καὶ ὑπέφερεν.

Ὁ Ραδαμές, νέος καὶ ἀνδρείος πολεμιστής, προσφιλὴς δὲ τῷ Φαραῷ, εἶχε πληγώσει τὴν καρδίαν τῆς νέας αἰθιοπίδος, ἥτις, μαχομένη ν' ἀπομακρύνῃ ἀφ' ἑαυτῆς τὸν ἔρωτα ξένου καὶ ἐχθροῦ τῆς πατρίδος τῆς, διῆλθε νύκτας ὅλας ἐν ἀγρυπνίᾳ. Ἐλκυομένη ὑπὸ τῆς ἀφάτου τοῦ ἔρωτος δυνάμεως, ἥν οὐδεμίαν φυσιογνωσίαν ἠδυνήθη μὲχρι τοῦ νῦν ἡ δυνήθησεται νὰ ἐξηγήσῃ, ἡ ναγκάσθη νὰ ὑποκύβῃ εἰς τὸ κράτος του.

Τὸ βλέμμα τῆς Αἰδᾶς, προσηλωμένον ἀπλήστως, ἐξήτει τὸν Ραδαμέα εἰς τοὺς δια-

δρόμους τοῦ ἀνακτόρου, ἐν οἷς ἐπεκράτει ἀσυνήθης κίνησις.

Ἡ βαρυαλγοῦσα ἐκείνη ψυχὴ, νεεῶς παρεδόθη ἐξ ὁλοκλήρου πρὸς τὸν νέον Αἰγύπτιον. Ἐξέπεμψε βαθὺν στεναγμόν, ἤρεμεν δὲ δάκρυ ἐπεσεν ἐκ τῶν ὠραίων ὀφθαλμῶν τῆς.

Νομίσασα ὅτι εὕρισκετο μόνη, ἐψιθύρισε :
— Δὲν εἶναι.

Ἀλλὰ κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην, νέος αἰγύπτιος, σεμνὸς τὸ ἦθος καὶ μεγαλοπρεπὴς τὴν ἐνδυμασίαν, ἐνεφανίσθη εἰς τὸν οὐδὸν τῆς θύρας.

Ἦτο ὁ Ραδαμές.

— Πάντοτε μελαγχολικὴ, Ἀἰδᾶ ; ἡ ἀνάμνησις τῶν συγγενῶν, τῆς πατρίδος σου εἶναι διὰ σέ τόσον ἰσχυρά, ὥστε νὰ σοὶ ἀποσπᾷ στεναγμούς καὶ δάκρυα ;

Αἱ λέξεις ἐκείναι, προφερθεῖσαι διὰ βαθυτάτου πάθους, ἐτάραξαν τὴν νέαν αἰθιοπίδα. Ἠγέρθη τρέμουσα καὶ ἐπλησίασε μεγαλοπρεπῶς τὸν νέον πολεμιστὴν καὶ :

— Σὺ ἐδῶ, Ραδαμές ;... τῷ εἶπε. Τί θὰ ἔλεγεν ἡ θυγάτηρ τοῦ Φαραῶ, ἂν σὲ ἔβλεπε συνδιαλεγόμενον μὲ μίαν δούλην ;...

Ὁ τρόμος τῆς φωνῆς, αἱ διακεκομμέναι ἐκεῖναι λέξεις προέδιδον τὸ αἶσθημα, ὅπερ ἡ Ἀἰδᾶ ἐπείρατο εἰσέτι παντὶ σθένει νὰ ἀποκρύψῃ ὑπὸ τὸ πρόσχημα ἐπιπλήξεως.

— Ἄς μὴ ὀμιλῶμεν περὶ αὐτῆς, Ἀἰδᾶ, παρκαλῶ, ἐξηκολούθησεν ὁ Ραδαμές, δὲν ὑπάρχει φόβος. Ἡ Αὐλὴ ὅλη ἐτοιμάζεται νὰ μεταβῇ εἰς τὸν ναόν.

— Διατί λοιπὸν ἔρχεσαι πρὸς με ;

— Πρέπει νὰ σοὶ ὀμιλήσω, Ἀἰδᾶ. Ἐκ τῆς συνομιλίας ταύτης ἐξαρτᾶται βεβαίως ἡ τύχη τοῦ βίου μου. Οἱ θεοὶ ἄς μὲ προστατεύσωσι.

— Τί ; μήπως σὲ βαρύνει μυστικὴ θλίψις ;... ἀλλ' ὄχι !... Σὺ, τὸ καύχημα τῶν πανηγύρεων, ὁ ἐπιζήτητος ἐν τῇ Αὐλῇ, σὺ, εἰς ὃν προσμειδῶσιν αἱ ὠραιότεραι θυγατέρες τῆς Αἰγύπτου, εἶναι δυνατόν νὰ ὑποφέρῃς ; Εἰς ἐμὲ ἀνήκει ἡ θλίψις, κληροδότημα δὲ διὰ σέ εἶναι ἡ χαρὰ.

— Ἀἰδᾶ, εἶσαι πολὺ μακρὰν τῆς ἀληθείας. Ἐν τῇ δόξῃ, ἐν ταῖς ἡδοναῖς, αἵτινες, ὡς λέγεις, μὲ περιστοιχίζουσιν δὲν εὐρίσκω ποσῶς τὴν εὐτυχίαν. Ἡ ψυχὴ μου, ὡς ὁ ἐν ἐρήμῳ διψῶν, τρέχει, πλησίον τοῦ ρείθρου, πνευστιᾶ διὰ μίαν νεάνίδα ὠραίαν ὡς τὸ ἑράσμιον τοῦ Ἡλίου ἄνθος. Καὶ αὐτὸς τοῦ Ἀμοῦν ὁ νοῦς, τοῦ μεγίστου τῶν ἡμετέρων θεῶν, δὲν θὰ ἡδύνατο ὠραιοτέραν νὰ δημιουργήσῃ !... Αὕτῃ πρώτη μοὶ ἐφάνη εἰς τὰ νεανικὰ ὄνειρά μου, ἐκολακευόμην ὅτι μὲ ἀπεκαθίστα εὐδαίμονα, καὶ ὠμίλουν εἰς τὴν ἰδανικὴν ἐκείνην νεάνίδα ὡς εἰς ζῶσαν. Ἀλλὰ μίαν ἡμέραν τὴν εἶδον ὑπὸ τὴν γυναικείαν αὐτῆς γοητείαν, ἥτις μᾶς παρσύρει, μᾶς νικά, δυστυχῶς. Ἦτο ἡμέρα τρομερὰ ἡμέρα μάχης ! Ἡ νεᾶνις ἐκείνη, ἐγκαταληφθεῖσα ὑπὸ τῶν οἰκείων αὐτῆς ἐν τῷ μέσῳ τοῦ πεδίου τῆς μάχης, ἔνθα ἰσχυροτέρα ἦτο ἡ πάλῃ, ὑπέκυπτεν ἤδη εἰς σурφетὸν Αἰγυπτίων στρατιωτῶν, οἵτινες ὡς θηρία ἐπέπεσαν κατ' αὐτῆς ὠργισμένοι ἐκ τῆς ἀντιστάσεως τῆς μάχης καὶ ὠθοῦμενοι ὑπὸ τῆς καλλοῆς αὐτῆς. Εἶδον τὰ πάντα καὶ

ἔδραμον εἰς βοήθειάν τῆς διέλυσαν τὸν σурфетὸν ἐκείνον καὶ λαβὼν τὴν κινδυνεύουσαν νεάνίδα λιπόθυμον εἰς τὰς ἀγκάλας μου, τὴν μετέφερον εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ βασιλέως μου. Ἐκείνη ἔστρεψε τὸ βλέμμα πρὸς με κλίνουσα τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῶν ὤμων μου, τὸ βλέμμα ἐκεῖνο εἰσέδουσε μέχρι τῶν μυχῶν τῆς καρδίας μου. Ἐνίοτε ἐλάμβανον καιρὸν νὰ τὴν πλησιάσω, ἀλλ' δὲν ἐτόλμησα ποτὲ νὰ ἀνοίξω τὴν καρδίαν μου... Δὲν θὰ δυνηθῶ νὰ ζήσω ἄνευ αὐτῆς... Καὶ θέλω ἐκ τοῦ στόματός τῆς ν' ἀκούσω τὴν τύχην μου... Ἀἰδᾶ, μ' ἐννοεῖς ; Σὺ εἶσαι ἡ νεᾶνις ἐκείνη, ἣν ἀγαπῶ μὲ τὴν πανίσχυρον ἐκείνην ζέσιν, μὲ τὴν φλόγα τὴν διαπερῶσαν τὰ ὅσῃ, εἰσδύουσαν εἰς τὰς ἴνας, καὶ φθείρουσαν τὴν ὑπαρξιν. Ἀἰδᾶ, περιμένω ἐκ τοῦ στόματός σου μίαν μόνον λέξιν, ἥτις θὰ μὲ καταστήσῃ εὐτυχῇ ἢ τὸν δυστυχέστερον τῶν ἀνθρώπων !

Ἡ νέα αἰθιοπίς ἀκούσασα τὴν ἐξομολόγησιν τοῦ Ραδαμές παρ' ὀλίγον ἐλιποθύμει ἢ φωνὴ ἐξέπνευσεν ἐπὶ τῶν χειλέων τῆς καὶ δὲν ἡδύνατο νὰ προφέρῃ λέξιν ἔτινε μόνον τὴν χεῖρά τῆς καὶ σπασμωδικῶς ἔθλιψε τὴν χεῖρα τοῦ νέου. Ἡ ζωὴ τῆς ἦτο αἰνίγμα.

— Ἀἰδᾶ, ἐξηκολούθησεν ὁ Ραδαμές, ἔὰν ὁ Ὑψίστος θελήσῃ νὰ μοὶ διαμφισβητήσῃ τὴν ἡδονὴν τοῦ ἔρωτος, ἔὰν ἀπεφάσις νὰ μὲ καταδικάσῃ νὰ μὴν ἀκούσω ἐκ τοῦ στόματός σου τὴν λέξιν ἐκείνην, ἥτις μόνη δύναται νὰ πληρώσῃ ἀνεκλαλήτου χαρᾶς τὴν καρδίαν μου, εἰπέ μοι τοῦλάχιστον... ὅτι δὲν μὲ μισεῖς !

— Ἄχ ! Ραδαμές ! ἀνέκραξεν ἡ νεᾶνις μὴ δυναμένη νὰ κρατήσῃ τὸ ἐκχυλίσαν ἄγνον αἶσθημά τῆς, ἐγὼ νὰ σὲ μισήσω ; Ποτέ !...

Καὶ δὲν ἡδυνήθη νὰ προφέρῃ ἐτέραν λέξιν. Ὡς δὲ μετὰ συνεχεῖς ἀστραπᾶς νεφελῶδους ἡμέρας, πίπτει ἡ βροχὴ κατ' ἀρχὰς μὲν λεπτή, εἶτα ὁ ἄφρονος, οὕτω καὶ ἡ δυστυχὴς ἐκείνη καρδίαν, πιεσθεῖσα ἐπὶ μακρόν, ὑπέκυπτεν εἰς τὴν ἀκράτητον ὁρμὴν τῆς φύσεως, καὶ ἀνελύετο εἰς δάκρυα. Ὁ Ραδαμές δὲν ἀμφίβαλλε πλέον περὶ τοῦ πρὸς αὐτὸν ἔρωτος τῆς Ἀἰδᾶς. Πλήρης ἀγαλλιάσεως ἔπεσε πρὸ τῶν ποδῶν τῆς καὶ προέφερε τὰς εὐγλωττοτέρας λέξεις, ἃς ποτε ἐνθουσιώδης ἑραστοῦ καρδίαν ἡδύνατο νὰ ὑπαγορεύσῃ.

— Ὁ ἔρως, Ἀἰδᾶ, τῇ ἐπανελάμβανε μετὰ γλυκύτητος, εἶναι τὸ τιμαλφέστερον ὧρον τῶν θεῶν καὶ ἀνέρχεται μέχρις αὐτῶν. Πληροῖ τὴν γῆν γοητευτικῶν φαντασμάτων, καὶ τὴν περιβάλλει διὰ τῶν λαμπροτέρων χρωμάτων. Διὰ νὰ ζήσω μετὰ σοῦ ἐπεθύμουν νὰ εὕρισκωμαι εἰς τὰς ἐρήμους ὠραίων θὰ μοὶ ἐφαίνετο καὶ πλήρης γοητείας τὸ μέρος ἐκεῖνο, ἐν ᾧ θὰ εὐχαριστεῖτο νὰ διαμείνῃς.

Ἡ νέα αἰθιοπίς ἀπομάσσουσα τὰ δάκρυά τῆς προσήλκυ μετ' ἔρωτος καὶ εὐγνωμοσύνης περιπαθέστατα βλέμματα ἐπὶ τοῦ Αἰγυπτίου, καὶ :

— Ραδαμές, τῷ εἶπε, δέχομαι τὴν καρδίαν σου. Καὶ ἐγὼ σὲ ἡγάπων καὶ ὑπέφερον. Ἀλλὰ δὲν φοβέσαι ὅτι θὰ ἔλθῃ ἴσως ἡμέρα

καθ' ἣν θὰ μὲ καταρσθῇς ὅτι μὲ συνήνησας ἐπὶ τῆς ὁδοῦ σου καὶ μοὶ ἤναιξας τὴν καρδίαν σου...

— Παιδίον ! ἡ τρομερωτέρα σκέψις, ἥτις δύναται νὰ μὲ προσβάλλῃ εἶναι βεβαίως, ἡ τοῦ θανάτου ! Ἀλλ' ὁ θάνατος θὰ ἦτο ὑπερτάτη εὐδαιμονία δι' ἐμέ, ἂν, κλείων τοὺς ὀφθαλμούς, προφέρω τὸ ὄνομά σου... Μακρὰν ἡμῶν, Ἀἰδᾶ, πᾶσα θλιβερά σκέψις... οἱ θεοὶ τῆς Αἰγύπτου θὰ φανῶσι πρὸς ἡμᾶς εὐμενεῖς. Ὁρκίσθητι, ὅτι θὰ ἐμμένῃς σταθερὰ εἰς τὸν ἔρωτά μας. — Ἄς ἀγαπώμεθα, Ἀἰδᾶ, καὶ ὁ κόσμος ὅλος εἶναι ἐδικός μας !

— Ναί, ἤδη αἰσθάνομαι ὅτι ὀφείλω νὰ σὲ ἀγαπῶ εἰσδὼν μου τὴν ζωὴν.

Κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡχος σάλπιγγος προσέβαλλε τὰς ἀκοὰς τῶν ἑραστῶν. Ἐλαφρὸν νέφος ἐπεσκίασε τὸ μέτωπον τοῦ νέου.

— Τί σημαίνει ὁ ἡχος οὗτος, ἠρώτησεν ἡ Ἀἰδᾶ ;

— Ὁ Ἀρχιερεὺς πορεύεται εἰς τὸν Ναὸν τοῦ Ἡφαίστου, ἐκεῖ ὀφείλω νὰ τὸν συναντήσω. Χαῖρε, Ἀἰδᾶ, ταχέως θὰ μ' ἐπανίδῃς λάβε ἐν τούτοις τὰ ὀλίγα ταῦτα ἄνθη, ἅτινα θὰ σοὶ ἐνθυμίζουν τὸν μακρὰν εὐρισκόμενον ἑραστὴν σου.

Καὶ τῇ προσέφερεν ἀνθοδέσμην θλίψας δ' εἶτα τὴν χεῖρά τῆς ἀπῆλθε, ρίπτων παραπεταμένον πρὸς αὐτὴν βλέμμα, ὅπερ περιέκλειεν ὁλόκληρον ποιήμα.

Β'

Ἡ παρὰ τοῦ Ραδαμές πρὸς τὴν Ἀἰδᾶ δοθεῖσα ἀνθοδέσμη, ἦτο κατεσκευασμένη κατὰ τὸ ἀνατολικὸν ἦθος, ἥτοι διὰ συμβολικῆς ἐννοίας. Διεκρίνετο ἐν αὐτῇ τὸ ἄνθος τῆς ἐλπίδος εἰς τὰ πρασινωπὰ φύλλα τὸ τοῦ αἰωνίου ἔρωτος, ὅπερ λέγεται ἀθάνατον τὸ τῆς ἀβρᾶς μελαγχολίας εἰς τὰ ὠχρὰ χρώματα καὶ τὸ τῶν ὑπομελάνων φύλλων, ὅπερ διακρίνεται εἰς τὴν σιγὴν τῆς κατοικίας τῶν νεκρῶν.

Ἦτο τὸ ἔμβλημα τοῦ βίου τῆς Ἀἰδᾶς.

Μείνασα μόνη ἡ αἰθιοπίς, ἐπιμελῶς ἐξήτασε τὰ ἄνθη, εἶτα ἐναπέθεσεν ἐπ' αὐτοῖς φλογερὸν φίλημα.

Δυστυχὴς νεᾶνις !

Δὲν ἠπατάτο τὸ φίλημα ἐκεῖνο δὲν ἀπειδίκετο εἰς τὰ ἄνθη, ἀλλ' εἰς ἐκείνον... Ἡ Ἀἰδᾶ ἐκάθησε καὶ πάλιν εἰς τὸν ἐξώστην ὁ οὐρανὸς ἦτο διαυγέστατος, προσήλωσε δὲ ἐπ' αὐτοῦ τὸ βλέμμα, ὡς εἰ ἠρώτα τὰ αἰθέρια ἐκεῖνα πεδία, ἂν ὤφειλεν ἐξ ὁλοκλήρου νὰ παραδοθῇ εἰς τοῦ ἔρωτος τὰ βάθη. Τῇ ἐφαίνετο τότε ὅτι ἀναγεννᾶτο. Ὁ Ραδαμές τῇ εἶπεν ὅτι τὴν ἀγαπᾷ τοῦτο μόνον ἡ δυστυχὴς ἐπεθύμει. Ἀνεπόλει τὴν παρελθούσαν ζωὴν τῆς. Ἡ ἐλπίς τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ πατρὸς ἐσβέσθη ὑπὸ τοῦ ἔρωτος ἑφοθεῖτο μάλιστα μὴ ἡ ἐπιστροφή ἐκείνη ἐξεπληροῦτο λίαν ταχέως. Ἡ πατρίς, ἡ γενέθλιος στέγη, τὸ γόητρον τῆς θυγατρὸς, τὸ πᾶν τότε διὰ τὴν Ἀἰδᾶν, συνεκεντροῦντο εἰς τὸ μέρος ἐν ᾧ ἐκεῖνος ἔζη. Τὰ λοιπὰ τῇ ἐφαίνοντο λυπηρὰ, μελαγχολικά. Μόνη ἡ εἰκὼν τοῦ νέου Αἰγυπτίου, ὡς ἐν κατόπτρῳ, ἐνεφανίζετο

ἐνώπιόν της ἀπαστράπτουσα καὶ μεγάλη ὡς τὸ δένδρον τοῦ Εὐφράτου.

Ἡ ἀγνὴ καὶ ἀξιολάτρευτος ἐκείνη ψυχὴ, βαθμηδὸν ἐδοκίμαζεν ἔλεγχον, καὶ ἐνδομύχως ἐζήτει συγγνώμην παρὰ τῶν γεννητόρων διὰ τὴν πρὸς αὐτοὺς λήθην. Εὐθύς ὁμως ἡ συμπάθεια διεδέχετο τὸ αἶσθημα, ὅπερ ἐφθειρεν ἤδη καὶ κατεβίβρωσκε τὴν ζωὴν της.

— Ἡ τόσον εὐγενής, ἡ τόσῃ ἐνάρετος καρδίᾳ, ἔλεγε καθ' ἑαυτήν, δύναται νὰ ὑποκρύπτῃ ἄγρια αἰσθήματα; Δύναται νὰ εἶναι καταστρεφεὺς τῆς πατρίδος μου;... ὁ φονεὺς τῶν ἀδελφῶν μου; ὁ ἐχθρὸς τῶν ἡμετέρων θεῶν;... Ὁχι!

Ὁ Ραδαμές, τῇ ὑπαγόρευεν ἐνδόμυχός τις ἀκαταμάχητος φωνή, ὁ Ραδαμές εἶναι ἄξιός τῆς ὑπολήψεως καὶ τοῦ ἔρωτός σου!... Πταίει ἐκεῖνος, ἂν ἐγεννήθη εἰς τὴν χώραν τῶν Αἰγυπτίων; Δὲν σοὶ ἔσωσε τὴν ζωὴν; Δὲν σὲ ἐτίμησε; Καὶ τώρα δὲν σοὶ ζητεῖ ἄλλο ἢ ἔρωτα· τὸ εὐγενέστερον ἐκεῖνο αἶσθημα, ὅπερ δύναται ποτε νὰ δοκιμάσῃ ψυχὴ ἀθάνατος!...

Ἡ τάλαινα Ἀιδᾶ ἐθλίβετο ὅτι ἤδυνήθη—ἔστω καὶ πρὸς στιγμήν—νὰ μεμψῆ τὸν Ραδαμέ· ἀσπαζομένη τὰ ἄνθη, τῷ ἐζήτει συγγνώμην, ὡς εἶχε πράξει καὶ πρὸς τοὺς γονεῖς της· καὶ ὁ ἔρωτος, ἐγερθεὶς παρὰ ποτε ἰσχυρότερος, ὑπεδούλου διὰ τῆς ἀκαταμάχητου ἰσχύος του τὴν ἀπροσπάτευτον νεάνίδα.

Ὁ Ραδαμές ἐν τούτοις, ταχεῖ βήματι, ἐπορεύετο εἰς τὸν μέγα τῆς Μέρφιδος ναόν. Ἡ οἰκοδομὴ αὕτη ἦτο ὅ,τι ἐζοχόν. Ἐφαίνετο ὡς εἰ πολλαὶ οἰκοδομαὶ συνηνώθησαν εἰς μίαν, ἄνευ ἐσωτερικῶν διαιρέσεων· τὸ δὲ ἐξωτερικὸν αὐτῆς ἦτο μονοειδές· οἱ τοῖχοι, ἐξωτερικῶς λοξοειδεῖς, ἄνευ στηλῶν καὶ παρθύρων, μόνον πολυτελῶς κεκοσμημέναι διὰ ποικιλοχρόου γλυπτικῆς· ἐνῶ τὸ ἐσωτερικὸν ἔδριθεν ἀρχιτεκτονικοῦ πλούτου, ἰδίως δὲ κατὰ τὰς στήλας, αἵτινες ὡμοιάζον μετὰ δένδρα. Τὰ γλυπτικὰ ἔργα συνέκειντο εἰς κεχωρισμένα ἀγάλματα, ἅτινα κατὰ τὸ μέγεθος ἦσαν ὑπέρτερα τῶν κολοσσίων τῶν λοιπῶν ἐθνῶν· ὑπερμεγέθεις σφίγγες, λέοντες ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ μετὰ γυναικείων στήθους καὶ κεφαλῆν—σύμβολα ἐξόχου διανοητικῆς ἀναπτύξεως—καὶ ἑτεροὶ μετὰ κεφαλὴν κριοῦ τιθέντες πρὸ τοῦ θυσιαστηρίου, δίκην ἀκινήτων φυλάκων· ἔνθεν καθεῖθεν διεκρίνοντο κοιλανόγλυφα θρησκευτικῆς ἱστορικῆς ἐννοίας.

Ὅτε ὁ Ραδαμές προσήγγιζεν εἰς τὸ θυσιαστήριον, μυστηριῶδες φῶς κατήρχετο ἀνωθεν· φρύγιος ἦχος ἀντηχεῖ ὑπὸ τοὺς θόλους· καὶ ἀπὸ τοὺς χρυσσοὺς τρίποδας ἀνυψοῦτο ὁ καπνὸς τοῦ περὶ τὸ θυσιαστήριον λιθάνου, κεκοσμημένον διὰ τῶν ἱερῶν ἐμβλημάτων καὶ ἐτοιμον διὰ τὰς θυσίας.

Οἱ ἱερεῖς καὶ αἱ ἱέρειαι κατελαβον ἤδη τὰς θέσεις των.

Ὁ Φαραῶ μετὰ τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ Ἀμνερίδος, οἱ προεξέχοντες τῆς Αὐλῆς, οἱ μάγιστοι, ὁ δικαστής, ὁ μέγας εἰνοχόρος, ὁ ἀρτοποιός, ὁ ἀρχηγὸς τῆς φρουρᾶς καὶ ἄλλοι ἄ-

ξιωματικοὶ τοῦ Φαραῶ, ἦσαν τοποθετημένοι ἀναλόγως τοῦ βαθμοῦ των.

Οἱ πολεμισταὶ κατεῖχον διακεκριμένην θέσιν.

Τὰ ἐνδύματα τῶν προεξέχοντων Αἰγυπτίων ἦσαν ἀπλούστατα· περιεβάλλοντο βαμβακερὸν ἐνδυμα, κοινῶς καλούμενον βύσσιος, μετὰ ἐφεστρίδας ἐκ λευκοῦ μαλλίου· τὸ μόνον ὁμως κόσμημα, ὅπερ ἔφερον, ἦσαν αἱ πλουσιώταται χρυσαὶ ἀλύσεις.

Παρὰ τὸν ναὸν παρετέθη σειρά στρατιωτῶν, φερόντων τὸ κράνος, τὸν θώρακα καὶ τὴν ἀσπίδα. Παρίσταντο προσέτι καὶ τὰ τέκνα τῶν εὐπολητοτέρων ἱερῶν, τῶν ὑπὸ τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ βασιλέως εὐρίσκομένων.

Ἡ Ἀμνερὶς, ἣν εἶδομεν μετὰ τοῦ πατρὸς της Φαραῶ, ἵπορεύετο εἰς τὸν ναὸν μετὰ τὸ πρόσωπον πυρρίσσει· ἐφαίνετο ὅτι ἀπησχόλει αὐτὴν ἐσωτερικὴ θλίψις. Βεβαίως τὰ βλέμματά της ἐζήτουν ἀνυπομόνως τινὰ, καθότι συνεχῶς περιέστρεφεν αὐτά. Οὐδὲ εἰς αὐτὸν τὸν ναὸν ἀνέλαβε τὴν γαλήνην τοῦ προσώπου της.

Ὅτε ὁ Ραδαμές ἐκάθησε πλησίον της, τὸ μεῖδιμα ἀνέτειλεν ἐπὶ τῶν χειλέων της.

— Πολὺ ἐβραδύνατε, Ραδαμές, ἐψιθύρισε μετ' ἐπιπληκτικὸν ὕφος, ἀλλὰ τέλος ἤλθατε καὶ ἄς ἐνώσωμεν τὰς δεήσεις μας πρὸς τοὺς θεοὺς.

Ὁ ἀρχιερεὺς Ράμφις, περιβεβλημένος τὰ ἱερὰ ἄμφια, ἡγεμονικῶς βήματι ἐπορεύετο πρὸς τὸ θυσιαστήριον· ταυτοχρόνως ἐφέρετο καὶ τὸ σφάγιον, ὅπερ ἔμελλε νὰ θυσιασθῇ ἥτο ἐρυθροῦς ταύρος. Ὁ Ράμφις παρετήρησεν αὐτό, ἵνα πληροφορηθῇ μὴ εἶναι ἀκάθαρτον καὶ εἴτα προσήρμωσεν εἰς τὰ κέρατά του σχοινίον παπύρου, ἐφ' οὗ ἔθετο τὸ ἄρκον πρὸς ἐκτύπωσιν τῆς ἱερατικῆς σφραγίδος χῶμα.

Τότε τὸ σφάγιον εἰσέρετο ὑπὸ ἄλλων ἱερῶν πρὸς τὸ θυσιαστήριον, ἔχονον δὲ τὸν οἶνον ἐπὶ τῆς ἀνημμένης πυρᾶς. Μόλις ὁ Ράμφις ἐπεκαλίσθη τὸ θεῖον, ἀπέκοψαν τὴν κεφαλὴν τοῦ ζώου καὶ ἔριψαν αὐτὴν εἰς τὸν ποταμόν, τὸ δὲ λοιπὸν ἐτοποθετήθη ἐπὶ τοῦ θυσιαστηρίου.

Πάντες εὐλαβῶς ἔκλινον γόνυ· μόνον ὁ ἦχος τῶν κυμβάλων ἐν τῷ ναῷ ἤκουετο.

Ὁ Ράμφις, ἀφ' οὗ ἐπ' ὀλίγον προσηυχῆθη, ἐστράφη πρὸς τὸν Φαραῶ.

— Βασιλεῦ! εἶπεν, ὁ θεὸς Ἰσις, ὃν ἐπεκαλίσθη, ὑπέδειξε τὸν ἀρχηγόν, ὅστις ὀφείλει νὰ ὀδηγήσῃ τὰ αἰγυπτιακὰ στρατεύματα πρὸς τὴν νίκην.

— Τίς εἶναι οὗτος, Ράμφις;

— Εἶναι νέος ἀνδρεῖος καὶ λίαν προσφιλὴς πρὸς ὑμᾶς.

— Ὁ Ραδαμές ἴσως;

— Ναί.

— Ἀχ! τὰ ὄνειρά μου ἐπραγματοποιήθησαν! ἐψιθύρισε καθ' ἑαυτὸν ὁ Ραδαμές, κρατῶν παντὶ σθένει τὴν χαρὰν, ἣν ἠσθάνθη εἰς τοὺς λόγους τοῦ ἱερέως. Εἶμαι λοιπὸν ὁ ὀδηγὸς τοῦ αἰγυπτιακοῦ στρατοῦ, τοῦ στρατοῦ ἐκείνου, ὅστις τοσαῦτα δειγμάτων ἀνδρείας ἀφῆκεν ἐπὶ τῶν πεδίων τῆς μάχης; Εὐτυχής!... Ἡ νίκη θὰ μοὶ ὑπομεριδιᾷ· ναί, δὲν δύναται νὰ μοὶ διαφύγῃ μετὰ τὴν πεποίθησιν, ἣν αἰσθάνομαι ἐν τῇ καρδίᾳ μου καὶ μετὰ τὴν ρώμην τῶν βραχιόνων μου. Ὅλη ἡ Μέρφιδος

θὰ μετ' ἐπιδοκιμάσῃ, ἀλλὰ περισσότερον παντὸς ἄλλου, ἀγάλλομαι διὰ τὴν Ἀιδᾶ... ναί, δι' αὐτήν... νὰ ἐπιστρέψω πλήρως δόξης, νὰ εἶπω πρὸς τὴν προσφιλεῖ μου: «διὰ σὲ ἐπολέμησα καὶ χάριν σοὶ ἐνίκησα», θὰ εἶναι βεβαίως ἡ ὑπερτάτη εὐδαιμονία, ἣν ποτὲ θέλω δοκιμάσει.

— Ἡ ἐκλογὴ δὲν ἠδύνατο νὰ γίνῃ ἐπιτυχέστερα, εἶπεν ὁ Φαραῶ. Ὁ Ραδαμές μᾶς εἶναι ὁ ἀρραβὼν τῆς νίκης. Οἱ θεοὶ ἐδείχθησαν εὐμενεῖς.

— Ραδαμές, εἶπε τῷ νέῳ Αἰγυπτίῳ ἡ Ἀμνερὶς, ἥτις ἴστατο πάντοτε πλησίον του, ἀσυνήθη φλόγα διακρίνω ἐπὶ τοῦ μετώπου σου καὶ ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν σου ἐξαστράπτει βλέμμα πλήρες εὐγενεῶς μεγαλοπρεπείας. Ἀχ! πόσον ἀξιόζηλος θὰ ἦτο ἡ νεάνις ἐκείνη, τὸ ποθητὸν τῆς ὁποίας πρόσωπον, θὰ διήγειρε πρὸς σὲ αἰσθήματα ἡδονῆς!

— Ἀμνερὶς, ἡ καρδίᾳ μου ἐνετράφη εἰς μοιραῖον γεγονός. Ὁ θεὸς προέφερε τ' ὄνομά μου καὶ μεταξὺ τῶσαν πολεμιστῶν, τοὺς ὁποίους περικλείει ἡ Αἴγυπτος, ἐμὲ ἐξελέξατο νὰ ὀδηγήσω τὰ αἰγυπτιακὰ στρατεύματα κατὰ τοῦ ἐχθροῦ· δὲν ὀφείλω νὰ σεμνύνωμαι διὰ τοῦτο;

— Μήπως ἄλλο ὄνειρον, Ραδαμές... εὐγενέστερον... τερπνότερον... ἀπασχολεῖ ἤδη τὴν καρδίαν σου; Εἰς Μέρφιδαν δὲν ἔχεις ἄλλας συμπαθείας... ἄλλας ἐλπίδας;

Ἡ Ἀμνερὶς προέφερε τὰς λέξεις ταύτας μετὰ τόνον λίαν αἰσθηματικόν.

— Ἐλπίδας!... συμπαθείας;... Ἐγώ. Αἱ σκέψεις μου δὲν περιστρέφονται εἰς ἄλλο, ἢ πῶς νὰ φανῶ ἄξιός τῆς ἀνατεθείσης μοι ἐντολῆς.

— Καὶ τίποτε πλέον;

Καὶ ἐνῶ ἀμνηστῶν ὁ Ραδαμές ἐσκέπτετο τί νὰ ἀπαντήσῃ εἰς τὴν θυγατέρα τοῦ βασιλέως, ὁ Ράμφις πλησιάζας ἐξήγαγεν αὐτὸν τῆς ἀμνηστῆς του.

— Ραδαμές, ἀνέκραξεν ὁ ἀρχιερεὺς, δὲν ἄγνοεῖς ὅτι ὑψηλὸς πολιτικὸς σκοπὸς ἤθρυσεν πάντας ἡμᾶς σήμερον εἰς τὸν θεῖον τοῦτον τοῦ Ἡραίου ναόν. Ὁλεθρίας εἰδήσεις μᾶς ἐκόμισεν ἀγγελικὸς φέρων· τὸ ἱερὸν τῆς Αἰγύπτου ἔδαφος προσεδιλήθη ὑπὸ βαρβάρων Αἰθίοπων· τὰ πεδία μας ἡρηνώθησαν· οἱ ναοὶ μας ἐπυρπολήθησαν, οἱ δὲ ἐχθροί, ἐνθαρρυνθέντες ἐκ τῆς εὐκόλου καὶ ἄνευ ἀντιστάσεως νίκης, προχωροῦσιν ἤδη ἐπὶ τὰς Θήβας. Ἀδράμαχος πολεμιστῆς, τρομερός, τοὺς ὀδηγεῖ· τοιοῦτος εἶναι ὁ βασιλεὺς αὐτῶν Ἀμόν-Ἀσσάρ, ὅστις ἀνέλαβε τὸν πόλεμον πρὸς ἐκείνησιν.

— Τὰ πάντα γινώσκω Ράμφις.

— Αἱ Θῆβαι ἤδη εὐρίσκονται ἐν ὁπλοῖς, ἐκ τῶν πολλῶν αὐτῆς θυρῶν κατὰ χιλιάδας θέλουσιν ἐπιπέσει οἱ ἰσχυροὶ τοῦ Ἱεροῦ Ποταμοῦ πολεμισταὶ κατὰ τοῦ εἰσβολέως ἐπιφέροντες αὐτῷ τὸν ὀλεθρον.

— Ὁλεθρον καὶ θάνατον θὰ λάβωσι. Ὁ Αἰγυπτιακὸς βραχίων πλέον ἢ ἀπαξ τρομερὸς κατέπεσεν ἐπὶ τῶν αἰθιοπικῶν στρατευμάτων καὶ δὲν θὰ ὀπισθοδρομήσῃ εἰς τὴν νέαν ταύτην ἀπόπειραν.

— Ὁ Ἰσις, ὁ ἀξιολάτρευτος οὗτος θεός, ἀνεδείξατο σὲ ἀρχηγόν τῶν ἀηττήτων στρατιωτῶν μας καὶ ἐπὶ σὲ ἐλπίζει ὁ βασιλεὺς

1. Ὁ Φρύγιος ἦχος ἦτο προορισμένος διὰ τὰς θρησκευτικὰς τελετάς, ὁ Λύδιος διὰ τὸ πένθος καὶ ὁ Δωρικὸς διὰ τὸν πόλεμον.

καὶ πάντες ἡμεῖς. Δὲν ἀποδειλιᾷς, Ραδαμές, εἰς τὴν ἐντολὴν ταύτην ;

— Ράμφις, αὕτῃ ἦτο τὸ χρυσοῦν ὄνειρόν μου καὶ μακαρίζω τοὺς πραγματοποιήσαντας τὰς εὐχὰς μου θεοῦς.

— Τώρα, Ραδαμές, ἔλθε νὰ περιβληθῇς τὰ ἱερὰ ὄπλα. Ἡ Ἀμνερὶς θὰ σοὶ ἐμπιστευθῇ πρὶν ἢ ἀναχωρήσῃς τὴν οἰονοσκοπικὴν ράβδον. Ἀκολουθεῖ μοι εἰς τὸ θυσιαστήριον.

Αἱ ἱέρειαι ἡτοιμάζοντο ἤδη νὰ ἐκτελέσωσι τὰς μυστικὰς ὀρχήσεις. Ἐν τούτοις ὁ Ράμφις ἔθετο ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ νέου πολεμιστοῦ ἀργυροῦν κάλυμμα, εἴτα περιέζωσεν αὐτὸν τὰ ἱερὰ ὄπλα. Τούτων γενομένων, οἱ ἱερεῖς ἐψάλλον θρησκευτικὸν ᾄσμα, ἐνῶ αἱ ἱέρειαι ἀνελάμβανον τὰς ὀρχήσεις.

— Ραδαμές, ἔσο σὼφρων ἐν πολέμῳ, εἶπεν ὁ ἀρχιερεὺς ἅμα ἀπεπερατώθησαν τὰ ᾄσματα καὶ αἱ ὀρχήσεις, ἵνα μὴ γονιευόμενος καὶ παρασυρόμενος ἐκ τῶν ἡδονῶν, ἐγκαταλείψῃς τὴν φροντίδα σπουδαιοτέρων. Ὁφείλει νὰ εἶναι ἐγκρατὴς ὁ ἀναλαβὼν τὴν ἐκπλήρωσιν σπουδαίας ἀποστολῆς, καθότι ἡ ὁρμὴ ἀχαλινώτου ψυχῆς, ἐὰν λάβῃ πλήρη ἐλευθερίαν ἐνεργείας, εἶναι ἀκράτητος, ὠθουμένη ὑπὸ τῆς πλεονεξίας, τὴν ὁποίαν δυσκόλως δύναται νὰ καταβάλλῃ. Ἐπιθυμῶ πρὸς τοὺτοις νὰ ᾔσῃ νηφάλιος, εἰς βαθμόν, ὥστε ν' ἀγρυπνῇς ἀνετώτερον εἰς τὰς λῖαν ἐνδιαφερούσας ὑποθέσεις· καθότι ἐν ὧρῃ νυκτὸς καὶ ἡρεμίᾳ ψυχῆς, αἱ σκέψεις τοῦ ἀρχηγοῦ, ἐμβριθέστερον ἐξεταζόμεναι, δύναται ἐπὶ μᾶλλον νὰ ἐνισχυθῶσιν. Ἐσο ἀπλοῦς καὶ φειδωλὸς κατὰ τὴν τροφήν, καθότι τὰ πνευματώδη ποτὰ καὶ ἡ περὶ τὰ φαγητὰ ἐπιμέλεια, διαφθείρουσι καὶ κατατρυχοῦσι τὴν ψυχὴν ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε ὁ χρόνος, ὅστις πρέπει, τῇ συνέσει τοῦ ἀρχηγοῦ, νὰ δαπανηθῇ ἐπωφελῶς, διέρχεται ἐπὶ ματαίῳ. Οἱ μόθοι ἀνήκουσι κυρίως εἰς τὸν ἀρχηγόν, ὅστις ἔστω ὁ ἐσχάτος εἰς τὰς κακουχίας.

— Ράμφις, τὰ πάντα θὰ γείνωσιν ὡς λέγεις.

Ἀποπερατωθεῖσων τῶν ἐν τῇ νῆϊ πομπῶν, ἡ ἡμέρα κατέληξεν εἰς τὰς δημοσίους διασκεδάσεις, αἵτινες κυρίως συνίσταντο, ὡς ἔθος παρ' Αἰγυπτίους, εἰς χοροὺς καὶ ᾄσματα.

[Ἐπεταῖ συνέχεια].

I. Σ. Μ.

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ

Μυθιστορία ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

Μικτὸν αἷμα.

[Συνέχεια]

— Ὁφείλα ἴσως νὰ σᾶς εἰδοποιήσω, ἀλλὰ πρέπει νὰ μὲ συγχωρήσετε ἀκατανίκητος ἔλθῃς μὲ ὥθησε πρὸς ὑμᾶς. Ὅταν σᾶς ἀφῆκα, περιεπλανήθην εἰς τὰς ὁδοὺς ὡς κύων ἀδέσποτος, μὴ γνωρίζων ποῦ νὰ ὑπάγω καὶ μὴ τολμῶν νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὸν οἶκόν μου. Ἐφοβούμην τὴν ἰδίαν ἀπελ-

πίσαν! Ἐν τούτοις τὸ ἀπεφάσισα! Εἰσελθὼν εἰς τὸ δωμάτιόν μου ἐσκέφθην καὶ σὰς ἔγραψα. Ἐλάβατε τὴν ἐπιστολήν μου ;

— Μάλιστα· ὁποία θυσία! ἀλλὰ πρὸς τί τὸ τοιοῦτον ;

— Κατόπιν, ἐξηκολούθησεν ὁ μαρκήσιος, χωρὶς νὰ προσέξῃ εἰς τὴν ἐρώτησιν ἐκείνην, ἀπεφάσισα νὰ τελειώσω μὲ τὴν κατάστασιν ταύτην. Ἐπλήρωσα τότε πιστόλιον καὶ ἡτομαζόμην νὰ δώσω τέρμα εἰς τὴν εὐδαίμονα ὑπαρξίν ἣν μέχρις ἐκείνου διήγαγον καὶ ἣν κατέστρεψατε ἐν μιᾷ μόνῃ στιγμῇ. Ἰδοὺ δὲ τοῦτο, δὲν τὸ ἀφίνω πλέον.

Καὶ σῦρας ἐκ τοῦ θυλακίου τοῦ τοῦ καλλιτεχνικὸν πιστόλιον, ὅπερ εἶχε πληρώσει ἐν τῷ οἴκῳ του, τὸ ἀπέθεσε πλησίον τοῦ ἐπὶ τῆς ἐστίας.

— Τί ζητεῖτε νὰ πράξετε ;

— Δὲν γνωρίζω ὑπῆρξα δέλιαιος! εἶπεν ἐκεῖνος, μὲ ὀλίγην πυρίτιδα καὶ μίαν σφαῖραν θὰ ἀπηλλασσάμην τῶν δεινῶν μου. Μοὶ ἔλειψε τὸ θάρρος· ἠθέλησα ὡς πάντες οἱ ἔχοντες τὸν χαρακτήρα ἀσθενῆ, νὰ κερδίσω χρόνον, νὰ σκεφθῶ καὶ νὰ ἀποπειραθῶ ἀπόπειραν ἐσχάτην ὅπως μαλᾶξω τὴν καρδίαν σου. Μία ἐλπίς μὲ ὑπεστήριξεν. Ἐσκέφθην ὅτι δὲν ἠθέλες μείνῃ ἀμετάπιστος, ἀνεμνήσθην τῆς συμπαθείας τῶν βλεμμάτων σου, τοῦ τόνου τῆς φωνῆς σου... διότι πιστεύω ὅτι δὲν δύνασαι ν' ἀγαπᾷς τὸν βαρόνον.

— Καὶ διατί ;

— Ποτὲ γυνὴ δὲν δύναται ν' ἀγαπήσῃ τὸν ἄνδρα, ὅστις τὴν ἀγοράζει, ὅστις τὴν πληρώνει, καὶ προσέρχεται φέρων πρὸς αὐτὴν βαλάντιον πλήρες σκούδων! Δὲν εἶναι πλέον ἔρως, ἀλλὰ ἐπαίσχυντος ἀγοραπωλησία! καὶ ὅτι ἄλλαι ἀκόμη ἀφορμαὶ ὀφείλον νὰ σ' ἀπομακρύνουσιν ἐκείνου!

— Σιώπησον, δυστυχῇ! Εἶπεν ἐκείνη ζωηρῶς, ἐὰν σὲ ἤκούε τις ;

— Ἐὰν μοὶ εἶναι ἀπηγορευμένον νὰ σ' ἀγαπῶ, τὰ πάντα μοὶ εἶναι ἀδιάφορα!... δύναται νὰ μὲ φονεύσῃς ἂν θέλωσι· θὰ μοὶ παράσχῃς μεγίστην ἐκδούλευσιν!

— Ἀλλ' εἶναι ἀπονενομημένον τὸ πάθος, ὅπερ σὰς παραφέρει νὰ ὁμιλήτε κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον.

— Πιθανὸν νὰ παρεφρόνησα, ἀλλὰ καὶ πῶς ἡδύνατο τὸ λογικόν μου νὰ σωθῇ ἀφοῦ ἔμαθον ὅτι εἶμαι κλέπτης ξένης περιουσίας καὶ νόθος μοιχογέννητος!

— Ρολάνδε! ἐκραύγασεν ἡ κρεολὸς, δι' ἀγάπην Θεοῦ!...

— Ἡ μήτηρ μου, μοὶ ὡμολόγησε τὰ πάντα! εἶπεν ὁ νεανίας, διὰ τῆς βραδείας καὶ λυπηρᾶς φωνῆς του. Ἀποσπασθεὶς τῆς μόνης γυναικὸς ἣν ἡδυνάμην ν' ἀγαπήσω, ἐνεκὰ μυστῶν ἐγκλημάτων, αἵτινα δὲν ἐδικαιολόγει κἂν ἡ ἀνάγκη, τί θέλετε νὰ γείνω ; Ποῦ θέλετε νὰ στηριχθῶ ; Ποῦ νὰ ζητήσω καταφύγιον κατὰ τῶν ἀποτροπαίων σκέψεων, αἵτινες ἐδηλητηρίασαν τὴν ζωὴν μου ;

— Ποῦ ; εἰς τὴν στοργὴν τῆς μητρὸς σου, Ρολάνδε.

— Τῆς μητρὸς μου; ἠρώτησεν ἐκεῖνος μὲ μειδίαμα ἀπελπισίας.

— Καὶ εἰς τὴν ἀγάπην γυναικὸς νέας,

τρυφερᾶς, ἀγαθῆς· νομίζεις ὅτι δὲν δύνασαι νὰ εὕρῃς τοιαύτην ;

— Καὶ τί νὰ τῇ προσφέρω ; περιουσίαν ἥτις ἐκλάπη, καὶ ὄνομα, ὅπερ δὲν μοὶ ἀνήκει ;

Τὸ ἐγνώριζες, μέχρι τῆς χθές; ὁ κόσμος τὸ γνωρίζει ;

— Δὲν μὲ μέλλει, παρὰ διὰ τὴν ἰδικήν μου συνείδησιν.

— Ὁ ἔρως οὗτος, Ρολάνδε, εἶναι ἀπαίσιος! δὲν ἦτο προτιμότερον νὰ μὴ μὲ εἶχες γνωρίσει ;

— Ἦτο τοῦ Θεοῦ ἡ ἐκδίκησις. Καὶ ἐν τούτοις, ὁ ἔρως οὗτος ἡδύνατο νὰ ὑπάρξῃ πηγὴ θείων ἀπολαύσεων! Διατί νὰ μὴ σὲ γνωρίσω ἐλευθέραν καὶ πτωχήν ; Θὰ ἐρριπτόμην πρὸ τῶν ποδῶν σου, καὶ θὰ σὲ ἰκέτευον τόσῳ ἐπιμόνως, ὥστε θὰ ἐσυμμερίζεσο ἐπὶ τέλους τὸν φλέγοντα τὸ αἷμά μου ἔρωτα, ὅστις μοὶ κατατρώγει τὴν καρδίαν. Μαρία, εἶναι καιρὸς ἀκόμη! τὸ θέλεις ; Ἄς φύγωμεν μακρὰν τῶν Παρισίων, μακρὰν τῆς διαφθορᾶς ταύτης, καὶ μὲ ἐρύθημα ἐπὶ τοῦ μετώπου προσθέτω μακρὰν τοῦ κόσμου τούτου, καὶ τῆς εἰκογενείας μου, ἥτις τοῦ λοιποῦ μοὶ εἶναι μισητή. Ἄς ρίψωμεν μεταξύ ἡμῶν καὶ αὐτῶν τὸν τὸν ὠκεανόν, καὶ ἄς κλεισθῶμεν ὅπου σὺ θελήσῃς· εἰς τὸ μέρος ὅπου διήλθῃ ἐν παιδικῇ ἡλικίᾳ σου, τὰ πάντα δέχομαι, τὰ πάντα, ἀρκεῖ νὰ σὲ βλέπω, ἀρκεῖ νὰ ἀκούω καὶ νὰ ἀνήκῃς εἰς ἐμέ· θέλεις ;

Καὶ ριφθεὶς εἰς τὰ γόνατα, ἤνωσε μετὰ τῶν λόγων τὰς ἱεσίας. Διὰ τῶν μακρῶν βλεμμάτων, τῶν πλήρῶν πάθους, ἡ νέα γυνὴ ἦν ὁ ἐραστὴς τῆς δὲν ἐβλεπεν, ἐνεθάρρυνε τὰς ἐρωτικὰς ἐκμυστηρεύσεις τοῦ νεανίου, ὃς ὁ ἀδελφὸς τοῦ ἥκουε, δι' ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον παρατεινομένης ὀργῆς.

— Ὅχι! εἶπεν ἐπὶ τέλους διὰ φωνῆς συγκεκνημένης καὶ ὑποτρεμούσης.

— Μαρία! Σὲ ἰκετεύω.

— Ὅχι ἐπανέλαθεν ἐκείνη, σείουσα τοὺς μακροὺς πλοκάμους τῆς ὠραίας ἐβένιου κόμης τῆς, ἣν κατέκοπτε διὰ τῶν δακτύλων, ὅχι, εἶναι ἀδύνατον.

— Τότε ἐν μόνον μοὶ μένει μέσον ἀπαλλαγῆς· ὁ θάνατος!

Καὶ ἡγέρθη βραδέως μὲ τὸ μέτωπον σύνοφρυ καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἡμικλειστούς.

Ἀγρία χαρὰ ἐλαμψεν ἐν τῇ φυσιογνωμίᾳ τῆς κρεολοῦ.

Ὁ Ρολάνδος ἔτεινε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ πιστολίου, τοῦ ἐπὶ τῆς ἐστίας τεθειμένου.

Ἐν τινι στιγμῇ, ἥτις εἶχε τὴν διάρκειαν ἀστραπῆς, ἡ Μαρία εἶδε τὸ φλογερὸν μῖσός τῆς ἱκανοποιηθέν. Τὸ παιδίον αὐτὸ τὸ ἐξῆλλον ἐξ ἔρωτος, νεκρὸν πρὸ τῶν ποδῶν τῆς, καὶ τὴν μητέρα του τὴν ἀχέρωχον μαρκησίαν ἐρχομένην νὰ ζητήσῃ τὸ πτώμα του. Ὅποια ἀνταπόδοσις! Μὲ πόσῃν χαρὰν θὰ ἀντήλασσε, πᾶν ὅτι κατεῖχε, τὸ μέγαρον, τοὺς ἀδάμαντας, τὰ πλούτη τῆς, ἀντὶ τῶν δακρύων τοῦ αἵματος, αἵτινα θὰ ἔχυνεν ἡ ἀσπονδὸς ἐκείνη ἐχθρὰ τῆς.

Ἀλλ' ὡς εἵπομεν, πάντα ταῦτα διήλθον πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς ὡς ἀστραπῇ.

Ὁ μαρκήσιος ἤρπασε τὸ πιστόλιον καὶ